

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 lutego 2018 roku

Sąd Rejonowy w Brzozowie II Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący SSR Joanna Ciepiela

Protokolant Beata Kędra

w obecności Prokuratora Jacka Złotek z Prokuratury Rejonowej w Strzyżowie

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 17 maja, 30 sierpnia, 27 listopada 2017 r., 17 stycznia 2018 r., 14 lutego 2018 r.

sprawy karnej **T. Ć.**

s. E. i G. z d. M., ur. (...) w J., zam. (...), PESEL (...), nie karanego

oskarżonego o to, że:

I. w okresie od marca 2010 roku do 8 października 2010 roku w G., powiatu (...), woj. (...) w krótkich odstępach czasu i z góry powziętym zamiarem doprowadził A. I. A. P. (1)

(...) pila M. do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem na łączną kwotę 16.289,96 EURO (70.879,24 złotych) poprzez wprowadzenie w błąd co do wywiązania się z umowy dotyczącej zapłaty za dostarczone drzewo czym działał na szkodę w/w

tj. o przestępstwo z art. 286§1 kk w zw. z art. 12 kk

II. w okresie od 28 maja 2012 roku do 21 czerwca 2012 roku w G., powiatu (...), woj. (...) w celu udaremnienia egzekucji przez A. I. A. P. (1) (...) pila M. w kwocie 70.879,24 złotych w warunkach grożącej niewypłacalności zniszczył i uszkodził składniki swojego majątku w postaci dwóch samochodów dostawczych marki M. i trak taśmowy, a nadto w dniu 16 czerwca 2012 roku zbył J. P. ciągnik rolniczy marki Z. (...) za kwotę 16.000 złotych,

tj. o przestępstwo z art. 300§2 kk

III. w okresie od maja 2012 roku do sierpnia 2012 roku w G., powiatu (...), woj. (...) w warunkach grożącej niewypłacalności nie mogąc zaspokoić wierzyciela A. I. A. P. (1) (...) pila M. spłacał niektórych wierzycieli, czym działał na szkodę A. P. (2),

tj. o przestępstwo z art. 302§1 kk

I. Na podstawie art. 414§1 kpk w zw. z art. 17§1 pkt 1 kpk **uniewinnia** oskarżonego **T. Ć.** od zarzutu popełnienia przestępstwa z art. 286§1 kk w zw. z art. 12 kk.

II. Uznaje oskarżonego T. Ć. za winnego tego, że w dniu 12 czerwca 2012 roku w G., woj. (...), w warunkach grożącej mu niewypłacalności, nie mogąc zaspokoić wierzyciela A. I. A. P. (1) (...) pila M., zbył jednemu ze swoich wierzycieli J. P. ciągnik rolniczy marki Z. (...) za kwotę 16.000 zł - przez co jednocześnie spłacił J. P. dług w wysokości 5 000 zł - czym działał na szkodę A. P. (1) - co stanowi przestępstwo z art. 300§1 kk i art. 302§1 kk w zw. z art. 11§2 kk i za to na podstawie art. 300§1 kk w zw. z art. 11§3kk i w zw. z art. 37a kk w zw. z art. 34§1 i §1a

pkt 1 kk i art. 35§1 kk

s k a z u j e

go na karę 4 (czterech) miesięcy ograniczenia wolności w formie nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 (trzydziestu) godzin w stosunku miesięcznym.

III. Uznaje oskarżonego T. Ć., za winnego tego, że w okresie od maja 2012 roku do sierpnia 2012 roku w G., woj. (...) w warunkach grożącej mu niewypłacalności nie mogąc zaspokoić wierzyciela A. I. A. P. (1) (...) pila M., spłacał niektórych wierzycieli tj. P. S., K. P., Urząd Skarbowy w S., Sąd Rejonowy w Rzeszowie, Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R., (...) T. P. Sp. j. w R. oraz (...) s.c. - czym działał na szkodę A. P. (1) - co stanowi przestępstwo z art. 302§1 kk i za to na podstawie art. 302§1 kk w zw. z art. 34§1 i §1a pkt 1 kk i art. 35§1 kk

s k a z u j e

go na karę 4 (czterech) miesięcy ograniczenia wolności w formie nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 (trzydziestu) godzin w stosunku miesięcznym.

IV. Na podstawie art. 85§1 kk, 85a kk w zw. z art. 86§1 i §3 kk wymierza oskarżonemu w miejsce wyżej orzeczonych kar **karę łączną** 6 (sześciu) miesięcy ograniczenia wolności w formie nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 (trzydziestu) godzin w stosunku miesięcznym.

V. Na podstawie art. 46§1 kk **zasądza** od oskarżonego T. Ć. na rzecz oskarżyciela posiłkowego A. P. (1) kwotę 54 284,12 zł (pięćdziesięciu czterech tysięcy dwustu osiemdziesięciu czterech złotych 12/100) tytułem obowiązku naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem.

VI. Na podstawie art. 624§1 kpk oraz art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz.U. z 1983 r. Nr 49 poz. 223 z późn. zm.) **zwalnia** oskarżonego w całości od ponoszenia kosztów sądowych w tym opłaty, a kosztami obciąża Skarb Państwa.

VII. Na podstawie art. 626§1 kpk oraz §4 ust. 1 i 3, §17 ust. 2 pkt 4 i ust. 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U. z 2015 r. poz. 1801) **zasądza** od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej w R. adw. P. C. kwotę 516,60 zł (pięciuset szesnastu złotych 60/100) wraz z podatkiem VAT tytułem reprezentowania z urzędu oskarżyciela posiłkowego A. P. (1) w postępowaniu przed sądem drugiej instancji.

VIII. Na podstawie art. 626§1 kpk oraz §4 ust. 1 i 3, §17 ust. 2 pkt 3 i ust. 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U. z 2016 r. poz. 1714) **zasądza** od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej w R. adw. P. C. kwotę 516,60 zł (pięciuset szesnastu złotych 60/100) wraz z podatkiem VAT tytułem reprezentowania z urzędu oskarżyciela posiłkowego A. P. (1) przy ponownym rozpoznaniu sprawy przez sąd pierwszej instancji.

IX. Na podstawie art. 626§1 kpk oraz §4 ust. 1 i 3, §17 ust. 2 pkt 3 i ust. 7, §20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U. z 2016 r. poz. 1714) **zasądza** od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej w B. adw. Ł. B. kwotę 826,56 zł (ośmiuset dwudziestu sześciu złotych 56/100) wraz z podatkiem VAT tytułem reprezentowania z urzędu oskarżyciela posiłkowego A. P. (1).

Sygn. akt II K 328/16

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Rejonowego

z dnia 14 lutego 2018 r.

W dniu 10 stycznia 2001 r. oskarżony T. Ć. rozpoczął prowadzenie działalności gospodarczej pod firmą: Firma Handlowo – Usługowa (...) T. Ć.. Przedmiotem działalności gospodarczej była produkcja wyrobów stolarskich i ciesielskich dla budownictwa, produkcja opakowań drewnianych oraz wykonywanie konstrukcji i pokryć dachowych.

(d. odpis zaświadczenia o wpisie do ewidencji działalności gospodarczej k.37).

W 2008 r. oskarżony rozpoczął współpracę z pokrzywdzonym A. P. (1). Współpraca polegała na sprzedaży oskarżonemu przez pokrzywdzonego drewna pochodzącego z terenu Słowacji. Drewno każdorazowo było przywożone do miejsca zamieszkania oskarżonego ((...)) Pokrzywdzony prowadził działalność gospodarczą pod firmą (...) p. M..

(d. kserokopia wypisu z rejestru rzemieślniczego k.5-8, wyjaśnienia oskarżonego k.1205v-1207v, zeznania A. P. (1) k.544v-545v).

Początkowo współpraca między stronami przebiegała pomyślnie. Oskarżony płacił pokrzywdzonemu za dostarczane drewno, jednakże od początku współpracy miały miejsce opóźnienia w płatnościach. W czasie współpracy zdarzało się, że drewno dostarczane przez pokrzywdzonego częściowo było gorszej jakości. Klienci oskarżonego zgłaszali reklamacje, część drewna nadawała się wyłącznie na opał.

(d. wyjaśnienia oskarżonego k.421-422v, 1205v-1207v, zeznania świadków: R. S. k.296, 804, 1296v-1297, G. B. k.525, 805v, 1239v-1240, J. G. k.263-264, 751, 1296-1296v, R. P. k.288-289, 750-751, A. P. (1) k.544v-545v).

W okresie od dnia 29 marca 2010 r. do 24 września 2010 r. pokrzywdzony wystawił faktury za sprzedane oskarżonemu drewno. Oskarżony był zobowiązany do zapłaty za następujące faktury:

- faktura VAT nr (...) z dnia 29.03.2010 r. na kwotę 2 124,75 € z terminem zapłaty do dnia 12.04.2010 r.,
- faktura VAT nr (...) z dnia 05.05.2010 r. na kwotę 2 134,12 € z terminem zapłaty do dnia 19.05.2010 r.,
- faktura VAT nr (...) z dnia 28.05.2010 r. na kwotę 2 068,82 € z terminem zapłaty do dnia 11.06.2010 r.,
- faktura VAT nr (...) z dnia 24.06.2010 r. na kwotę 4 420,76 € z terminem zapłaty do dnia 08.07.2010 r.,
- faktura VAT nr (...) z dnia 24.06.2010 r. na kwotę 2 047,62 € z terminem zapłaty do dnia 08.07.2010 r.,
- faktura VAT nr (...) z dnia 20.07.2010 r. na kwotę 1 678,22 € z terminem zapłaty do dnia 03.08.2010 r.,
- faktura VAT nr (...) z dnia 25.08.2010 r. na kwotę 2 098,27 € z terminem zapłaty do dnia 09.09.2010 r.,
- faktura VAT nr (...) z dnia 24.09.2010 r. na kwotę 2 124,75 € z terminem zapłaty do dnia 08.10.2010 r.

(d. kserokopie faktur VAT nr: (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...)) k.25-32).

Oskarżony w dniu 12.04.2010 r. dokonał częściowej zapłaty za fakturę VAT nr (...) z dnia 29.03.2010 r. w kwocie 923,18 €, do zapłaty pozostało 1 201,57 €. Oskarżony nie zapłacił pokrzywdzonemu w terminie za pozostałe w/w faktury. Do zapłaty pozostało łącznie 17 656,71 €. Biorąc pod uwagę terminy wymagalności poszczególnych roszczeń wynikających z przedmiotowych faktur, równowartość do zapłaty w złotych według średniego kursu Euro podawanego przez NBP (w zaokrągleniu do dwóch miejsc po przecinku) wynosi:

- z faktury VAT nr (...) – 4 650,08 zł (kurs Euro na 12.04.2010 r. – 3,87 zł)
- z faktury VAT nr (...) – 8 728,55 zł (kurs Euro na 19.05.2010 r. – 4,09 zł)

- z faktury VAT nr (...) – 8 461,47 zł (kurs Euro na 11.06.2010 r. – 4,09 zł)
- z faktury VAT nr (...) – 18 036,70 zł (kurs Euro na 08.07.2010 r. – 4,08 zł)
- z faktury VAT nr (...) – 8 354,29 zł (kurs Euro na 08.07.2010 r. – 4,08 zł)
- z faktury VAT nr (...) – 6 696,10 zł (kurs Euro na 03.08.2010 r. – 3,99 zł)
- z faktury VAT nr (...) – 8 267,18 zł (kurs Euro na 09.09.2010 r. – 3,94 zł)
- z faktury VAT nr (...) – 8 477,75 zł (kurs Euro na 08.10.2010 r. – 3,99 zł)

Oskarżonemu pozostała do zapłaty łącznie za w/w faktury kwota 71 672,12 złotych. Oskarżony w okresie od marca do października 2010 r. płacił pokrzywdzonemu za faktury sprzed w/w okresu. W sprawach związanych z wyegzekwowaniem wierzytelności od oskarżonego, pokrzywdzony był reprezentowany przez H. P. prowadzącą działalność gospodarczą pod firmą Doradztwo (...), oraz przez jej współpracownika A. K..

(d. kserokopia wezwania do zapłaty k.9, zeznania świadków: A. P. (1) k.189v-190v, 750-750v, H. P. k.352, 918v, 1297v-1298v).

Oskarżony w 2010 r. osiągnął dochód w wysokości 11 518,19 zł. T. Ć. do miesiąca grudnia 2010 r. odprowadzał terminowo składki na ubezpieczenie społeczne, zdrowotne oraz Fundusz Pracy, z prowadzonej działalności gospodarczej. Za miesiąc styczeń 2011 r. odprowadził składki po terminie płatności, natomiast za luty 2011 r. brak było wpłaty za w/w ubezpieczenia (stan na dzień 17.03.2011 r.)

(d. odpis zeznania o wysokości osiągniętego dochodu w roku podatkowym 2010 PIT-36 k.236-238, pismo (...) Oddział w R. k.45).

W dniu 25 lutego 2011 r. oskarżony zawarł umowę podwykonawczą nr (...) ze spółką (...) Sp. z o.o. Przedmiotem umowy było kompleksowe wykonanie przez oskarżonego przepustów żelbetowych skrzynkowych w ramach budowy Autostrady (...) na odcinku od Węzła S. do Węzła B. w km 455+900 – 479+000. Z tytułu wykonania umowy T. Ć. miał otrzymać kwotę 184 500 zł brutto, przy czym końcowa wysokość wynagrodzenia nie mogła przekroczyć kwoty 212 175 zł brutto. Z powodu ogłoszenia upadłości spółki (...) Sp. z o.o. oskarżony nie otrzymał zapłaty za wykonanie prac będących przedmiotem umowy podwykonawczej oraz prac dodatkowych w łącznej kwocie 79 510 zł netto. W związku z upadłością spółki (...) Sp. z o.o. oskarżony podjął współpracę ze S. D., na rzecz którego dokończył prace objęte przedmiotową umową podwykonawczą nr (...). Oskarżony otrzymał od S. D. wynagrodzenie w wysokości 72 707,76 zł brutto. Postanowieniem z dnia 31 grudnia 2012 r. prokurator Prokuratury Rejonowej Kraków – N. Huta w K. umorzył dochodzenie w sprawie popełnienia przestępstwa oszustwa na szkodę T. Ć. w związku z zawarciem umowy podwykonawczej nr (...).

(d. kserokopia umowy nr (...) wraz z załącznikami k.70-99, kserokopia protokołu uzgodnień k.100-101, kserokopia zgłoszenia wierzytelności k.122, zlecenie wraz z fakturami VAT k.156-158, akta SR w Rzeszowie sygn. XIII C 84/13; kopia postanowienia o umorzeniu dochodzenia k.160-164; wyjaśnienia oskarżonego k.421-422v, 749-749v, 1205v-1207v, zeznania S. D. k.804v, 1295v-1296).

Postanowieniem z dnia 29 marca 2011 r. sygn. akt V Gzd 2/11 Sąd Rejonowy w Rzeszowie V Wydział Gospodarczy – Sekcja ds. Upadłościowych i Naprawczych orzekł w stosunku do T. Ć. pozbawienie prawa prowadzenia działalności gospodarczej na własny rachunek oraz pełnienia funkcji członka rady nadzorczej, reprezentanta lub pełnomocnika w spółce handlowej, przedsiębiorstwie państwowym, spółdzielni fundacji lub stowarzyszeniu na okres 3 lat. Przedmiotowe postępowanie toczyło się z wniosku A. P. (1) reprezentowanego przez H. P..

(odpis postanowienia z SR Rzeszów z 29.03.2011 r. sygn. akt V Gzd 2/11 k.60, notatka urzędowa k.43, 49, wyjaśnienia oskarżonego k.421-422v, 749-749v, 1205v-1207v, zeznania H. P. k.1297v-1298v).

W dniu 31 marca 2011 r. oskarżony zapłacił pokrzywdzonemu kwotę 10 000 zł na poczet przedmiotowych zaległych faktur.

(d. kserokopia pokwitowania k.54, wyjaśnienia oskarżonego k.421-422v).

W maju 2011 r. Naczelnik Urzędu Skarbowego w S. prowadził postępowanie egzekucyjne wobec T. Ć. z tytułu zaległości VAT za grudzień 2010 r. w kwocie 10 649 zł oraz za luty 2011 r. w kwocie 1 920 zł. W tym samym okresie nie toczyło się postępowanie egzekucyjne prowadzone przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Strzyżowie.

(d. pismo Naczelnika US k.52, pismo K. przy SR w Strzyżowie k.66, 140).

W dniu 8 lipca 2011 r. oskarżony spotkał się ze współpracownikiem H. A. K. reprezentującym pokrzywdzonego. Wręczył A. K. kwotę 3 500 zł na poczet powyżej omówionych zaległych faktur. Ponadto w obecności A. K. oskarżony sporządził oświadczenie o uznaniu długu wobec A. P. (1) w łącznej kwocie 17 657,71€. Następnie dnia 12 września 2011 r. oskarżony dokonał zapłaty na rzecz oskarżyciela posiłkowego kwoty 900€, co stanowi równowartość kwoty 3 888 zł (średni kurs Euro podawany przez NBP na 12.09.2011 r. – 4,32 zł).

(d. zeznania A. K. k.919-920, akta SR w Rzeszowie sygn. XIII C 84/13: odpis oświadczenia o uznaniu długu k.60; wyjaśnienia oskarżonego k.421-422v, 1205v-1207v, potwierdzenie zapłaty k.135).

Dnia 06 października 2011 r. doszło do kolizji drogowej, w której poszkodowanym był T. Ć., który poruszał się samochodem M. (...) o nr. rej. (...). W toku postępowania likwidacyjnego ustalono wartość pojazdu nieuszkodzonego na kwotę 5 900 złotych. Wartość pojazdu uszkodzonego ustalono na kwotę 1 070 zł. Przyznano odszkodowanie T. Ć. w wysokości 4 900 zł (szkoda całkowita – netto).

(d. akta szkody nr 2011-06- (...): oświadczenie k.7, dokumentacja fotograficzna k.34-43, arkusz ustalenia wartości pojazdu w stanie uszkodzonym k.44-45, decyzja k.53; wyjaśnienia oskarżonego 749-749v).

Oskarżony w 2011 r. osiągnął dochód w wysokości 20 103,89 zł.

(d. odpis zeznania o wysokości osiągniętego dochodu w roku podatkowym 2011 PIT-36 k.226-231).

W dniu 02 marca 2012 r. A. P. (1) złożył wniosek o ogłoszenie upadłości T. Ć. do Sądu Rejonowego w Rzeszowie V Wydziału Gospodarczego – Sekcja ds. upadłościowych i naprawczych. W toku prowadzonego postępowania w przedmiocie ogłoszenia upadłości postanowieniem z dnia 19 kwietnia 2012 r. Sąd Rejonowy w Rzeszowie zabezpieczył majątek T. Ć. przez ustanowienie Tymczasowego Nadzorca Sądowego w osobie M. S.. W dniu 28 maja 2012 r. M. S. sporządził sprawozdanie dotyczące oceny stanu majątkowego T. Ć.. Nadzorca określił wartość nieruchomości dłużnika na kwotę 500 000 zł oraz wartość ruchomości na kwotę 74 000 zł. Do ruchomości należały: samochód dostawczy M. (ok. 8 000 zł), samochód dostawczy M. (...) (ok. 13 000 zł), samochód osobowy S. (ok. 23 000 zł), ciągnik rolniczy (ok. 20 000 zł), trak taśmowy do obróbki drewna (ok. 10 000 zł). W sprawozdaniu nadzorca zaznaczył, że łączna wartość majątku jest orientacyjna i wymaga weryfikacji przez biegłego rzeczoznawcę. M. S. nie dokonał oględzin samochodów ciężarowych oraz traka taśmowego, ale ich wartość została przyjęta na oświadczenie T. Ć.. T. Ć. sporządził dla nadzorca w dniu 18 maja 2012 r. odrębne wykazy majątku, należności i zobowiązań. W wykazie zobowiązań oskarżony wskazał, że na dzień 18 maja 2012 r. miał zobowiązania wobec: ZUS (12 859 zł), US (3 047 zł), K. P. (3 947zł), H. S. (3 965 zł) oraz A. P. (1) (17 000 €). Postanowieniem z dnia 14 czerwca 2012 r. Sąd Rejonowy w Rzeszowie ogłosił upadłość obejmującą likwidację majątku upadłego: Firma Handlowo – Usługowa (...). Jednocześnie na Syndyka Masy Upadłości Sąd wyznaczył J. N.. W dniu 13 lipca 2012 r. J. N. złożył w Sądzie Rejonowym w Rzeszowie wniosek o umorzenie postępowania upadłościowego, bowiem cały majątek masy upadłości nie wystarczał na zaspokojenie kosztów postępowania. Syndyk w dniu 21 czerwca 2012 r. dokonał osobiście przeglądu całego majątku upadłego i stwierdził znaczne pogorszenie stanu majątku, szczególnie ruchomości, porównując do oceny dokonanej przez M. S..

(d. akta SR w Rzeszowie sygn. V GU 9/12: wniosek o ogłoszenie upadłości k.2-5, postanowienie z 19.04.2012 r. k.36-38, sprawozdanie Tymczasowego Nadzorca Sądowego k.51-55, wykaz zobowiązań k.57, wykaz należności k.58, wykaz majątku k.66, postanowienie z 14.06.2012 r. k.76-80; kserokopia wniosku o umorzenie postępowania upadłościowego k.341, wyjaśnienia oskarżonego k.421-422v, 749-749v, 1205v-1207v, zeznania świadków: M. S. k.540-541, 804-804v, J. N. k.298, 804v-805, H. P. k.352, 918v, 1297v-1298v).

Dnia 03 kwietnia 2012 r. oskarżony zawarł umowę podwykonawczą nr (...) ze spółką (...) S.A. Przedmiotem umowy było wykonanie podpór mostowych – roboty żelbetowe, w ramach budowy mostu stałego przez rzekę Wisłok w miejscowości (...). Z tytułu wykonania umowy (...) S.A. była zobowiązana do zapłaty na rzecz T. Ć. wynagrodzenia w łącznej kwocie 70 182,50 zł netto. Oskarżony był zmuszony zrezygnować z realizacji umowy z powodu działań firmy windykacyjnej H. P..

(d. akta SR w Rzeszowie sygn. V GU 9/12: kopia umowy podwykonawczej k.59-65; akta SR w Rzeszowie sygn. XIII C 84/13: nagranie k.101; wyjaśnienia oskarżonego k.1298v-1299).

W dniu 12 czerwca 2012 r. oskarżony sprzedał J. P. ciągnik rolniczy (...) za kwotę 16 000 zł. Z powyższej ceny J. P. zapłacił oskarżonemu kwotę 11 000 zł, bowiem pozostała część, tj. strony zaliczyły na poczet długu w kwocie 5 000 zł, który T. Ć. zaciągnął u J. P. w 2010 r.

(d. zeznania J. P. k.513-514, kopia umowy sprzedaży k.515, wyjaśnienia oskarżonego k.421-422v, 1205v-1207v).

Dnia 22 sierpnia 2012 r. T. Ć. zawiadomił słowackie organy ścigania o podejrzeniu popełnienia przestępstwa przez A. P. (1), który sprzedał mu drewno pozaklasowe jako pełnowartościowe. Postanowieniem z dnia 26 listopada 2012 r. odmówiono wszczęcia postępowania w sprawie.

(d. akta SR w Rzeszowie sygn. XIII C 84/13: zawiadomienie o podejrzeniu popełnienia przestępstwa k.75, uwierzytelnione tłumaczenie postanowienia z dnia 26.11.2012 r. k.125-128).

Dnia 13 września 2012 r. T. Ć. wniósł pozew do Sądu Rejonowego w Strzyżowie o zapłatę odszkodowania od pozwanego A. P. (1) z tytułu złej jakości sprzedanego powodowi drewna. Wyrokiem z dnia 21 czerwca 2013 r. Sąd Rejonowy w Rzeszowie XIII Zamiejscowy Wydział Cywilny z siedzibą w S. oddalił powództwo.

(d. akta SR w Rzeszowie sygn. XIII C 84/13: pozew o zapłatę k.2-3, wyrok SR w Rzeszowie k.140).

W okresie od maja do sierpnia 2012 r. były prowadzone przeciwko T. Ć. postępowania egzekucyjne. W dniu 27 lutego 2012 r. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Jaśle wszczął postępowanie egzekucyjne w sprawie Km 1091/12 z wniosku H. S.. W toku postępowania komornik w dniu 17 maja 2012 r. dokonał zajęcia ruchomości oskarżonego. K. określił wartość (...) o nr. rej. (...) na 1 500 zł, natomiast (...) o nr. rej. (...) na 1 000 zł. Egzekucja została zakończona postanowieniem z dnia 27 czerwca 2012 r. w związku z całkowitą spłatą zobowiązań. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Strzyżowie prowadził następujące postępowania egzekucyjne: z wniosku Sądu Rejonowego w Strzyżowie z dnia 28 kwietnia 2012 r. zakończone 30 maja 2012 roku wobec wyegzekwowania całości zadłużenia w kwocie 2000,70 zł (K. 125/12), z wniosku Sądu Rejonowego w Rzeszowie z dnia 28 maja 2012 r. zakończone w dniu 28 czerwca 2012 r. poprzez wyegzekwowania całości zadłużenia w kwocie 122 zł (K. 137/12), z wniosku P. J. z dnia 03 stycznia 2012 r. zakończone 21 maja 2012 r. poprzez wyegzekwowanie całości zadłużenia w kwocie 3112, 54 zł (Km 22/12), z wniosku T. W. z dnia 27 lutego 2012 r. zakończone 21 maja 2012r. poprzez wyegzekwowanie całości zadłużenia na kwotę 9107,34 zł (Km 303/12) oraz z wniosku (...) Sp. jawnej J. L., K. L., T. L. z dnia 27 sierpnia 2012 r. zakończone 3 lutego 2014 r. poprzez wyegzekwowanie całości należności w kwocie 3370,94 zł (Km 1342/12).

(d. pismo Komornika Sądowego przy SR w Strzyżowie k.301, odpis akt sprawy egzekucyjnej Km 1091/12: wniosek egzekucyjny k.479, protokół zajęcia ruchomości k.500, postanowienie z 27.06.2012 r. k.510; pismo Komornika Sądowego przy SR w Jaśle k.1282, zeznania B. K. przy SR w Strzyżowie k.1322-1322v, odpisy postanowień o umorzeniu

i ustaleniu kosztów postępowania egzekucyjnego k.443, 457, odpisy postanowień o umorzeniu postępowania egzekucyjnego k.452-453).

W okresie od maja do sierpnia 2012 r. oskarżony T. Ć. spłacał dobrowolnie niektórych swoich wierzycieli. W dniu 01 czerwca 2012r. spłacił P. S. dług w wysokości 957 zł. Dnia 15 czerwca 2012 r. spłacił zadłużenie wobec K. P. w kwocie 4 664 zł. W dniu 25 czerwca 2012 r. wpłacił do Urzędu Skarbowego w S. z tytułu zaległego podatku dochodowego, podatku VAT oraz kosztów egzekucyjnych, wraz z odsetkami, łączną kwotę 11 484,50 zł. W tym samym dniu dokonał zapłaty należności na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. łączną kwotę 16 942 zł. W dniu 27 czerwca 2012 r. spłacił zadłużenie w kwocie 530,57 zł na rzecz (...) T. P. sp.j. W dniu 08 sierpnia 2012 r. dokonał zapłaty należności w kwocie 240 zł na rzecz Sądu Rejonowego w Rzeszowie. Tego samego dnia dokonał zapłaty kwoty 1 458,59 zł na rzecz spółki (...) s.c. oraz kwoty 220 zł na rzecz Urzędu Skarbowego w S..

(d. odpis oświadczenia k.451, potwierdzenia wpłaty k.465-469, 472, wyjaśnienia oskarżonego k.421-422v, 1205v-1207v).

Na dzień 03 lipca 2012 r. oskarżony nie posiadał zaległości w Urzędzie Skarbowym w S.. Na dzień 05 lipca 2012 r. oskarżony nie posiadał zaległości w (...) Oddział w R.. Na dzień 08 sierpnia 2012 r. Naczelnik Urzędu Skarbowego w S. nie prowadził postępowania egzekucyjnego wobec T. Ć.. W okresie od kwietnia 2011 do maja 2012 r. nie odprowadził terminowo składek do ZUS.

(d. kopia zaświadczenia ZUS k.222, kopia zaświadczenia US k.223, pismo US k.225, pismo ZUS k.251).

W dniu 08 marca 2013 r. funkcjonariusze KPP w S. dokonali oględzin należących do oskarżonego pojazdów marki: M. (...) o nr. rej. (...) i M. (...) o nr. rej. (...) oraz traka taśmowego do obróbki drewna. Obydwa pojazdy były niesprawne. Pojazd o nr. rej. (...) był w trakcie naprawy. W pojeździe o nr. rej. (...) uszkodzony był wał korbowy. Trak taśmowy oprócz korozji nie nosił innych śladów uszkodzenia.

(d. protokoły oględzin k.517-522, dokumentacja fotograficzna k.557-559).

Oskarżyciel posiłkowy A. P. (1) nie wnosił przeciwko oskarżonemu pozwu o zapłatę.

(d. pismo SR w Rzeszowie V Wydział Gospodarczy k.974, wyjaśnienia oskarżonego k.749-749v, 1205v-1207v).

Oskarżony T. Ć. nie był dotychczas karany. Oskarżony jest rolnikiem, z uposażeniem w kwocie 1 000 zł miesięcznie. Na utrzymaniu ma jedną osobę.

(d. zaświadczenie k.398, wyjaśnienia oskarżonego k.1205v-1207v, karta karna k.1319).

Powyższe dowody Sąd uznał za wiarygodne. Jako spójne i logiczne pozwoliły na ustalenie przebiegu zdarzeń i rozstrzygnięcie sprawy.

Oskarżonemu T. Ć. zarzucono, że w okresie od marca 2010 roku do 08 października 2010 roku w G., powiatu (...), woj. (...) w krótkich odstępach czasu i z góry powziętym zamiarem doprowadził A. I. A. P. (1) (...) pila M. do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem na łączną kwotę 16.289,96 EURO (70.879,24 złotych) poprzez wprowadzenie w błąd co do wywiązania się z umowy dotyczącej zapłaty za dostarczone drzewo czym działał na szkodę w/w, tj. popełnienie przestępstwa z art. 286§1kk w zw. z art. 12 kk. Ponadto zarzucono mu, że w okresie od 28 maja 2012 roku do 21 czerwca 2012 roku w G., powiatu (...), woj. (...) w celu udaremnienia egzekucji przez A. I. A. P. (1) (...) pila M. w kwocie 70.879,24 złotych w warunkach grożącej niewypłacalności zniszczył i uszkodził składniki swojego majątku w postaci dwóch samochodów dostawczych marki M. i trak taśmowy, a nadto w dniu 16 czerwca 2012 roku zbył J. P. ciągnik rolniczy marki Z. (...) za kwotę 16.000 złotych, tj. popełnienie przestępstwa z art. 300§2 kk. Oskarżonemu zarzucono także, że w okresie od maja 2012 roku do sierpnia 2012 roku w G., powiatu (...), woj. (...) w warunkach grożącej niewypłacalności nie mogąc zaspokoić wierzyciela A. I. A. P. (1) (...) pila M. spłacał niektórych wierzycieli, czym działał na szkodę A. P. (2), tj. popełnienie przestępstwa z art. 302§1 kk.

Oskarżony T. Ć. słuchany po raz pierwszy w postępowaniu przygotowawczym w dniu 8.02.2013 r. (k.421-422v) nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów. Wyjaśniał, że nie chciał oszukać A. P. (1), utracił płynność finansową jesienią 2010 r. z powodu złej koniunktury drewna na rynku. Ponadto kurs Euro zaczął gwałtownie rosnąć. Ustnie umówił się z pokrzywdzonym, że w miarę możliwości finansowych będzie płacił za kupione drewno. A. P. (1) wiedział o złej kondycji finansowej oskarżonego, ale zgadzał się na przedłużone terminy płatności. Po ogłoszeniu upadłości nadzorca sądowy spisał majątek oskarżonego nie oglądając go. W 2012 r. oskarżony sprzedał J. P. ciągnik rolniczy w rozliczeniu długu. W 2011 r. oskarżony wykonywał prace na autostradzie (...), za które nie dostał wynagrodzenia. Oskarżony w 2012 r. miał także problemy z powodu egzekucji komorniczej. Drewno, które kupował od pokrzywdzonego było częściowo dobrej, a częściowo złej jakości. Oskarżony wadliwe drewno przeznaczał na opał, miał również zwroty drewna od klientów. Nie był w stanie zapłacić pokrzywdzonemu, ale brał od niego drewno za wspólnym porozumieniem. Z pieniędzy uzyskanych za pracę u S. D. zapłacił pokrzywdzonemu kwoty 900€, 3500 zł, 10000 zł. Oskarżony wyjaśniał, iż samochody ciężarowe są cały czas w takim samym stanie, podobnie trak taśmowy. Oskarżony spłacał Urząd Skarbowy, ZUS, pracowników. Oskarżony na chwilę składania wyjaśnień nie był w stanie spłacić pokrzywdzonego, ponieważ jego firma upadła i miał orzeczony zakaz prowadzenia działalności gospodarczej.

Oskarżony słuchany po raz drugi w postępowaniu przygotowawczym w dniu 5.04.2013 r. (k.552) nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów i odmówił składania wyjaśnień.

Słuchany przed Sądem rozpoznającym sprawę po raz pierwszy (k.749-749v) przyznał się do popełnienia zarzucanych czynów częściowo oraz złożył wyjaśnienia. Podał, że nadal kupował drewno od pokrzywdzonego, bo zaczął wychodzić z „dołka”. Sytuacja na rynku drewna była zła. Nie dał rady spłacić zaległości ze względu na zakaz prowadzenia działalności gospodarczej. Samochód Sprinter był po kolizji drogowej. Trak taśmowy był i jest sprawny. Spłacał po trochę wierzycieli, bo chciał uniknąć sądu. Syndyk oglądał jego majątek, w przeciwieństwie do nadzorca sądowego. Pokrzywdzony nie występował z pozwem o zapłatę, a on nie dostał wynagrodzenia za pracę na autostradzie, współpracował wtedy ze S. D..

Słuchany przy ponownym rozpoznaniu sprawy (k.1205v-1207v) nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów. Ponadto wyjaśniał, że z pokrzywdzonym znał się dużo wcześniej zanim nastąpiły problemy z płatnościami. Współpracował z nim od 2008 r. Nigdy nie miał na celu oszukania A. P. (1). Aby spłacić pokrzywdzonego podjął pracę na autostradzie, wchodząc w jeszcze większe problemy finansowe. Firma windykacyjna, działająca w imieniu pokrzywdzonego, swoim działaniem uniemożliwiła mu spłatę długu. Pokrzywdzony wiedział o jego trudnej sytuacji finansowej, rozmawiał z nim na ten temat, w szczególności gdy przyjeżdżał po pieniądze a nie otrzymywał takiej kwoty, jaką chciał. Oskarżony uznał dług w kwocie 80 tysięcy złotych. Od 2012 r. nie zmienił się stan samochodów M.. Trakt taśmowy jest nadal przez niego używany. K. prowadził postępowania egzekucyjne. Na chwilę obecną nie toczą się żadne postępowania egzekucyjne przeciwko niemu.

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego w części. Za wiarygodne uznać należy wyjaśnienia oskarżonego dotyczące czynu zarzucanego mu w pkt. I aktu oskarżenia. Przeprowadzone postępowanie dowodowe wykazało bowiem, iż nie doszło do popełnienia przestępstwa oszustwa. Za częściowo wiarygodne uznać należy wyjaśnienia oskarżonego, gdy nie przyznaje się on do czynu z pkt. II aktu oskarżenia. Z przeprowadzonego postępowania dowodowego wynika, iż nie doszło do zniszczenia i uszkodzenia dwóch samochodów dostawczych marki M. i traka taśmowego przez oskarżonego, jednakże bezspornie zbył on J. P. ciągnik rolniczy marki Z. (...). Natomiast za niewiarygodne Sąd uznał twierdzenia oskarżonego nieprzyznającego się do czynu z pkt. III aktu oskarżenia, bowiem postępowanie dowodowe wykazało, iż oskarżony spłacał dobrowolnie część swoich wierzycieli. Sąd uznał za wiarygodne wyjaśnienia oskarżonego w części, gdy podaje on o swojej sytuacji finansowej, przyczynach problemów finansowych, współpracy z pokrzywdzonym. W tym zakresie wyjaśnienia oskarżonego korelują z pozostałym materiałem dowodowym, uznanym przez Sąd za wiarygodny w pełni.

Dla oceny czy doszło do popełnienia przestępstwa oszustwa szczególne znaczenie miały wyjaśnienia oskarżonego i zeznania pokrzywdzonego. Na uwagę zasługuje, iż A. P. (1) słuchany w postępowaniu przygotowawczym w dniu 30.07.2012 r. (k.189v-190v) podawał, że oskarżony powoli płacił za wcześniejsze faktury. Zdarzało się, że we

wrześniu oskarżony płacił za faktury ze stycznia i lutego, z płatnościami było coraz gorzej, a faktury od maja nie zostały zapłacone. Oskarżony cały czas mówił, że spłaci dług, a pokrzywdzony wiedział, że on nie jest w stanie zapłacić. W zeznaniach złożonych w dniu 05.10.2012 r. (k.290v-291v) pokrzywdzony podawał, iż oskarżony nigdy nie kwestionował jakości drewna. Ponadto pokrzywdzony w zeznaniach złożonych w postępowaniu przygotowawczym w dniu 22.03.2013 r. (k.544v-545v) podawał, iż współpracował z T. Ć. od 2005 r. i już wtedy zdarzały się opóźnienia w płatnościach, ale oskarżony tłumaczył się problemami finansowymi. Dopiero w 2010 r. oskarżony zaprzestał płacenia za drewno. Gdy zaprzestał płacenia, pokrzywdzony przestał dostarczać drewno. Z powyższego wynika, iż pokrzywdzony od marca do września 2010 r. tolerował taki stan rzeczy, tj. opóźnienia w płatnościach i mimo braku płatności w tym okresie nadal dostarczał oskarżonemu drewno. Z jednej strony pokrzywdzony podaje, iż nie umawiał się na odroczone terminy spłaty, a z drugiej jego postępowanie świadczy o tym, iż było takie, co najmniej dorozumiane, porozumienie pomiędzy stronami. Wbrew poprzednim twierdzeniom (k.291) pokrzywdzony w dalszym toku postępowania podał, że gdy oskarżony kwestionował jakość drewna, jego cena była obniżana przy następnej dostawie (k.545). Ponadto przed Sądem rozpoznającym sprawę po raz pierwszy (k.750-750v) pokrzywdzony podawał, iż gdy oskarżony w 2010 r. mówił, że zapłaci później to pokrzywdzony na to się zgadzał, bo dotychczas oskarżony zawsze płacił. W okresie od marca do września 2010 r. oskarżony płacił za faktury sprzed marca 2010 r. Słuchany, przy ponownym rozpoznaniu sprawy, na rozprawie w dniu 17 maja 2017 r. (k.1208-1210) pokrzywdzony zeznał, iż nie badał kondycji finansowej firmy oskarżonego w chwili gdy dostarczał mu drewno, nie interesował się tym. Oskarżony nie informował go o kłopotach finansowych firmy.

Jak wynika z wyjaśnień oskarżonego, nie miał on zamiaru oszukania A. P. (1). Należy podkreślić, iż pokrzywdzony dawał oskarżonemu przyzwolenie na opóźnione terminy zapłaty, mimo że nie zawierali w tym zakresie żadnej pisemnej umowy. Ponadto należy zwrócić uwagę, iż także w okresie od marca do września 2010 r. oskarżony płacił za drewno, tyle że były to zapłaty za faktury sprzed w/w okresu. Na uwagę zasługuje również treść rozmowy, która miała miejsce w dniu 22.03.2013 r. (k.101 akt XIII C 84/13), podczas której oskarżony podaje, że chciał pokrzywdzonemu zapłacić. Przede wszystkim dla stwierdzenia popełnienia przez oskarżonego przestępstwa oszustwa liczy się czas zawierania umów o dostawę drewna. Do popełnienia przestępstwa z art. 286§1 kk mogłoby dojść, gdyby już w tym momencie oskarżony nie miał zamiaru wywiązania się z umów. Sam fakt niedokonania zapłaty za wykonaną usługę nie świadczy o popełnieniu przestępstwa oszustwa, ale świadczy o istnieniu długu ze strony dłużnika i wiarygodności po stronie wierzyciela, a sprawa o takim przedmiocie powinna być rozstrzygnięta na drodze postępowania cywilnego, a takie postępowanie z powództwa A. P. (1) przeciwko oskarżonemu nigdy się nie toczyło. Bezsprzeczne jest, iż T. Ć. zalega z zapłatą na rzecz A. P. (1). Jednakże w momencie dokonania dostaw drewna i wystawienia faktur za te dostawy oskarżony nie miał zamiaru doprowadzenia pokrzywdzonego do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. Ponadto należy zauważyć, iż oskarżony częściowo dokonał zapłaty ciężącego na nim długu w kwocie 17 388 zł, co także świadczy, iż miał zamiar wywiązać się ze zobowiązania.

Do realizacji znamienia wprowadzenia w błąd lub wyzyskania błędu dochodzi bowiem nie tylko wtedy, gdy już w chwili zawierania umowy sprawca nie miał w ogóle zamiaru uiszczenia całości należności za uzyskiwany towar lub inne świadczenie, ale także wtedy, gdy świadomie zataił przed kontrahentem obiektywnie istniejącą sytuację, która ma wpływ na możliwość realizacji warunków transakcji wynikających z umowy. Wystarczające jest wykazanie, że ujawnienie prawdziwego stanu rzeczy powstrzymałoby pokrzywdzonego od zawarcia umowy lub skłoniło do bardziej skutecznego zabezpieczenia jej realizacji. Do wprowadzenia w błąd skutkującego niekorzystnym rozporządzeniem mieniem dochodzi również w wyniku wywołania błędnego wyobrażenia o okolicznościach decydujących o rozporządzeniu lub sposobie rozporządzenia (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 grudnia 2017 r. sygn. V KK 240/17). Oskarżony w chwili zawierania umów z pokrzywdzonym miał zamiar dokonania zapłaty, nie zatajał także swojej sytuacji finansowej przed pokrzywdzonym. Pokrzywdzony już od początku współpracy tolerował opóźnione płatności ze strony oskarżonego. Jak wskazał oskarżony, płynność finansową utracił jesienią 2010 r., a więc tę płynność miał nadal w czasie gdy wystawiane były faktury. Oskarżony w 2010 r. osiągnął dochód w wysokości 11 518,19 zł i nie zalegał ze składkami do ZUS. Oskarżony zalegał z zapłatą podatku VAT za grudzień 2010 r. w kwocie 10 649 zł. W okresie pomiędzy 14.04.2007 r. a 30.05.2011 r. Komornik Sądowy przy SR w Strzyżowie nie prowadził przeciwko T. Ć. postępowań egzekucyjnych (k.66). Oskarżony nie tworzył u pokrzywdzonego fałszywego wyobrażenia

o swojej sytuacji finansowej (ani takiego fałszywego wyobrażenia nie wykorzystywał), a nie była ona do jesieni 2010 r. na tyle zła, iż miałyby uzasadniać twierdzenie o braku płynności finansowej.

Ponadto na uwagę zasługuje fakt, iż zdarzało się, że oskarżony kwestionował jakość drewna. Część drewna była złej jakości, co potwierdzili w złożonych zeznaniach świadkowie: R. S. (k.296, 804, 1296v-1297), G. B. (k.525, 805v, 1239v-1240), J. G. (k.263-264, 751, 1296-1296v) i R. P. (k.288-289, 750-751). Sąd w powyższym zakresie nie oparł się na zeznaniach pokrzywdzonego, ponieważ zeznania pokrzywdzonego zmieniały się w toku postępowania (k.291, k.545). Część drewna była przez klientów reklamowana, w związku z czym oskarżony musiał ponosić dodatkowe koszty. W tym miejscu na uwagę zasługuje, iż R. S. podawał, że oskarżony wymienił większość sprzedanego mu drewna, ponieważ było robaczywe. Część drewna nadawała się tylko na opał, drewno na opał brał od oskarżonego R. P., co podał w złożonych zeznaniach. Ponadto świadek zeznał, iż za większość tego drewna nie płacił, ale odrabiał u oskarżonego. Podkreślić należy, iż J. G., który pracował u oskarżonego od 2003 r. do końca 2010 r. podawał, że zdarzało się, iż oskarżony zalegał z wypłatą, ponieważ oskarżonemu nie płacili jego kontrahenci. Z zapłatą wynagrodzenia oskarżony zalegał także G. B.. Powyższe okoliczności miały wpływ na możliwość uzyskania rzeczywistego zysku przez oskarżonego ze sprzedaży drewna, co powodowało, iż nie mógł zapłacić pokrzywdzonemu w terminie.

Od roku 2011 oskarżony popadał w coraz większe problemy finansowe. Nie otrzymał wynagrodzenia w kwocie 79 510 zł netto z tytułu wykonania umowy podwykonawczej nr (...) zawartej ze spółką (...) Sp. z o.o. W związku z powyższym podjął współpracę ze S. D., na rzecz którego wykonał częściowo prace objęte pierwotną umową podwykonawczą, dzięki czemu otrzymał od S. D. kwotę 72 707,76 zł brutto. Współpracę z oskarżonym potwierdził w złożonych zeznaniach S. D. (k.804v, 1295v-1296). Następnie w dniu 29 marca 2011 r. orzeczono w stosunku do T. Ć. zakaz prowadzenia działalności gospodarczej. Powyższa okoliczność znacząco wpłynęła na możliwości uzyskiwania przez oskarżonego jakiegokolwiek dochodu, w tym możliwość całkowitej spłaty pokrzywdzonego. W 2011 r. toczyły się postępowania egzekucyjne przeciwko oskarżonemu prowadzone przez Naczelnika Urzędu Skarbowego w S. oraz Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Strzyżowie. Podobnie w 2012 r. toczyły się postępowania egzekucyjne prowadzone przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Strzyżowie oraz Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Jaśle. Oskarżony w 2011 r. spłacił jedynie częściowo dług u pokrzywdzonego, wpłacając kwoty: 10 000 zł, 3 500 zł, 900€. Z rozmowy oskarżonego z pokrzywdzonym z dnia 22.03.2013 r. wynika, iż oskarżony zrezygnował z wykonania umowy zawartej ze spółką (...) S.A. w dniu 03 kwietnia 2012r. (umowa podwykonawcza nr (...)), z tytułu której miał otrzymać wynagrodzenie w łącznej kwocie 70 182,50 zł netto (nagranie k.101 akt XIII C 84/13, 5:13 i dalej). Ponadto oskarżony na rozprawie w dniu 27 listopada 2017 r. podał, iż przez działania firmy windykacyjnej reprezentującej pokrzywdzonego stracił kontrakt z firmą (...) i do dzisiaj nie może z tą firmą współpracować (k.1299, 1321v), przy czym H. P. podawała, iż nie pamięta czy dzwoniła do firmy (...) informując, żeby nie zawierali umów z T. Ć. (k.1298). Trudna sytuacja majątkowa oskarżonego doprowadziła do ogłoszenia jego upadłości w dniu 14 czerwca 2012 r.

Należy zaznaczyć, iż działania pełnomocników oskarżyciela posiłkowego, prowadzące do orzeczenia zakazu prowadzenia działalności gospodarczej przez oskarżonego oraz do ogłoszenia jego upadłości, w miejsce skierowania sprawy na drogę postępowania cywilnego, a następnie do egzekucji, były niecelowe, a wręcz doprowadziły do niemożności zaspokojenia pokrzywdzonego, podczas gdy prowadzone przeciwko oskarżonemu postępowania egzekucyjne, każdorazowo kończyły się całkowitym zaspokojeniem wierzyciela. Jak wielokrotnie podawał oskarżony, potrzebował on czasu, żeby spłacić pokrzywdzonego, a tymczasem już początkiem 2011 r. pełnomocnicy pokrzywdzonego złożyli wniosek o orzeczenie zakazu działalności gospodarczej (k.1299). Sama H. P. nie potrafiła powiedzieć dlaczego nie wystąpili z pozwem o zapłatę (k.1298). Natomiast pokrzywdzony trwał w przekonaniu, iż złożony został pozew o zapłatę i toczy się postępowanie cywilne celem wyegzekwowania jego wierzytelności (k.750-750v, 1209-1209v). Pokrzywdzony wielokrotnie wskazywał w składanych zeznaniach, iż sprawę związaną z wyegzekwowaniem należności od oskarżonego powierzył H. P. i A. K. i tym osobom ufał. Oskarżyciel posiłkowy nie interesował się stanem majątkowym oskarżonego (k.190v, 291v, 1209-1209v). Nie oznacza to jednakże, iż oskarżony tworzył mylne wyobrażenie u A. P. (1) odnośnie swojej sytuacji majątkowej. Co ciekawe, T. Ć. w zeznaniach złożonych

na potrzeby sprawy zawisłej przed Sądem Rejonowym w Rzeszowie XIII Zamiejscowym Wydziałem Karnym z/s w S. sygn. akt XIII C 84/13, podał, iż (...) ja nie zwracałem na to uwagi, bo tak naprawdę brałem to drewno na kredyt i było mi to na rękę (...)” (k.137v akt XIII C 84/13). Oskarżony mimo, iż nie miał na tyle pieniędzy żeby płacić terminowo pokrzywdzonemu, nie miał także zamiaru oszukać A. P. (3), bowiem kupując drewno za przyzwoleniem pokrzywdzonego na późniejszą spłatę, liczył na możliwość stopniowej spłaty.

Sprawa dotycząca zarzutu z pkt. I aktu oskarżenia ma charakter cywilny i jako taka powinna być od początku tak traktowana.

Z przeprowadzonego postępowania dowodowego wynika, że nie doszło do zniszczenia i uszkodzenia dwóch samochodów dostawczych marki M. i traka taśmowego przez oskarżonego. Należy w tym miejscu podkreślić, iż zawiadomienie o podejrzeniu popełnienia przestępstwa z art. 300§1 i 2 kk (k.303-304) złożone przez pokrzywdzonego, motywowane było wyłącznie faktem, że syndyk masy upadłości - J. N. złożył wniosek o umorzenie postępowania upadłościowego, gdzie stwierdził, iż od dnia oceny dokonanej przez tymczasowego nadzorcę sądowego – M. S., majątek, zwłaszcza ruchomy uległ znacznemu pogorszeniu (k.305v). Z ustalonego stanu faktycznego sprawy wynika, iż takie pogorszenie nie miało miejsca. Natomiast różnice w wartości ruchomości oskarżonego wynikają z tego, iż M. S. przyjął orientacyjną wartość ruchomości jaką podał oskarżony, nie widział on w ogóle tychże składników majątku. Natomiast J. N. dokonał osobistego przeglądu całego majątku. Powyższe okoliczności potwierdzili w złożonych zeznaniach zarówno M. S. (k.540-541, 804-804v) oraz J. N. (k.298, 804v-805) jak również oskarżony w złożonych wyjaśnieniach (k. 422, 749). Ponadto samochód M. (...) o nr. rej. (...) uległ uszkodzeniu w wyniku kolizji drogowej w dniu 06.10.2011 r., nie zaś w wyniku celowego działania oskarżonego. Wartość samochodu po kolizji opiewała na kwotę 1 070 zł. W trakcie egzekucji prowadzonej przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Jasle, w dniu 17 maja 2012 r. określono wartość (...) o nr. rej. (...) na 1 500 zł, natomiast (...) o nr. rej. (...) na 1 000 zł. Jak podawał oskarżony, w późniejszym okresie stan samochodów nie uległ zmianie (k.751). W dniu 08 marca 2013 r. w trakcie oględzin funkcjonariusze KPP w S. stwierdzili, że pojazdy marki M. (...) o nr. rej. (...) i M. (...) o nr. rej. (...) były w stanie zdekompletowanym, natomiast trak taśmowy oprócz korozji nie nosił innych śladów uszkodzenia. Samochód o nr. rej. (...) (koloru żółtego) był uszkodzony już w 2010 r. co podawał w złożonych zeznaniach J. G. (k.751). Powyższe potwierdził także R. P. (k.751). Oskarżony w złożonych wyjaśnieniach podał, iż nadal używa traka taśmowego na własne potrzeby (k.1207). Oskarżyciel posiłkowy podawał, że widział samochody i one były w takim stanie, że jeździły. Podał także, iż widział samochody przed wizytą syndyka (21.06.2012 r.). Był u oskarżonego w kwietniu 2011 r., ale samochodów nie widział (k. 750-750v). Brak jest podstaw do twierdzenia, aby oskarżony celowo uszkodził w/w ruchomości w okresie od 28 maja 2012 r. do 21 czerwca 2012 r. Samochody były już wtedy niesprawne, natomiast trak taśmowy jest sprawny do chwili obecnej.

Bezspornym jest natomiast, iż oskarżony sprzedał J. P. w dniu 12 czerwca 2012 r. ciągnik rolniczy (...) za kwotę 16 000 zł. Dzięki temu oskarżony spłacił J. P. zaciągnięty uprzednio dług w kwocie 5 000 zł, a w pozostałym zakresie uzyskał dochód w wysokości 11 000 zł. Działal w ten sposób z pokrzywdzeniem oskarżyciela posiłkowego, który także był w tym czasie wierzycielem oskarżonego. Do transakcji doszło w czasie gdy oskarżonemu groziła niewypłacalność, bowiem ogłoszenie upadłości miało miejsce dnia 14 czerwca 2012 r. Powyższe jednoznacznie wynika zarówno z zeznań J. P. (k.513-514) jak i wyjaśnień oskarżonego (k.421-422v, 1205v-1207v), jak również zalegającej w aktach sprawy kopii umowy sprzedaży (k.515), której wiarygodności żadna ze stron nie kwestionowała.

Jednoznacznie ustalono także, iż oskarżony w okresie od maja 2012 r. do sierpnia 2012 r. spłacał dobrowolnie, tj. nie na skutek i w związku z prowadzoną egzekucją, niektórych swoich wierzycieli, działając w ten sposób na szkodę A. P. (1). Oskarżony samodzielnie spłacił w w/w okresie zadłużenie wobec następujących swoich wierzycieli: P. S., K. P., Urzędu Skarbowego w S., Sądu Rejonowego w Rzeszowie, Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R., (...) T. P. Sp. j. w R., (...) s.c. Powyższe potwierdzają dowody wpłaty zalegające w aktach sprawy (k.451, 465-469) oraz wyjaśnienia oskarżonego (k.421-422v, 1205v-1207v). Jak przyznał oskarżony, spłacał po trochu wierzycieli, chciał wszystkich pogodzić, aby uniknąć sądu (k.749).

Sąd dał wiarę w całości zeznaniom świadków: J. N., J. P., G. B., S. D., J. G., R. S., H. P., A. K., B. R., M. S. i R. P.. Zeznania są jasne, pełne, pozbawione wewnętrznych sprzeczności. Ponadto znajdują potwierdzenie w pozostałym zebranym w sprawie materiale dowodowym.

B. Ć., jako osoba najbliższa dla oskarżonego, korzystając ze swojego uprawnienia odmówiła składania zeznań (k.749v, 1240).

Sąd dał wiarę zeznaniom A. P. (1) w części. Sąd uznał, że zeznania pokrzywdzonego, gdy podaje on o zaliczaniu dokonywanych przez oskarżonego wpłat na zaległość (k.190, k.750) jak również gdy podaje o kwestii zgłaszania wad dostarczanego drewna (k.291-291v, k.545, 1209) nie zasługują na miano wiarygodnych, bowiem w tym zakresie pojawiają się rozbieżności w zeznaniach A. P. (1) składanych na etapie całego postępowania. Jak ustalono w toku postępowania dowodowego, oskarżony kwestionował jakość drewna i takie wady rzeczywiście zostały stwierdzone i skutkowały reklamacjami. Ponadto postępowanie dowodowe wykazało, iż oskarżony dokonał wpłat w wysokości 10 000 zł, 3 500 zł i 900€ i wpłaty te nie zostały zaliczone na pierwotnie żadaną zaległość, której wysokość została przyjęta w zarzutach aktu oskarżenia. W pozostałym zakresie zeznania świadka należy uznać za wiarygodne, jako korelujące z pozostałymi dowodami w sprawie, jak również spójne wewnętrznie, logiczne i jasne.

Sąd uznał za wiarygodne dowody dokumentarne, co do których żadna ze stron nie zgłaszała jakichkolwiek zastrzeżeń. Zarówno ich autentyczność, jak i prawdziwość podanych w nich faktów nie budzi w ocenie Sądu żadnych wątpliwości.

Zgodnie z przepisem art. 286§1 kk, kto, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadza inną osobę do niekorzystnego rozporządzenia własnym lub cudzym mieniem za pomocą wprowadzenia jej w błąd albo wyzyskania błędu lub niezdolności do należytego pojmowania przedsiębranego działania, podlega karze pozbawienia wolności od 6 miesięcy do lat 8.

Po przeprowadzeniu postępowania dowodowego Sąd uznał, że nie ma podstaw do stwierdzenia, aby oskarżony T. Ć. popełnił przestępstwo z art. 286§1 kk. Oskarżony, w chwili zawarcia umów dostawy drewna, miał zamiar wywiązać się ze zobowiązania wobec pokrzywdzonego. Oskarżony nie tworzył u pokrzywdzonego mylnego wyobrażenia o swojej sytuacji majątkowej, tj. nie wprowadził go w błąd, a także błędu takiego nie wykorzystał. Bezspornym jest, iż oskarżony nie uregulował w całości długu wobec A. P. (1), jednakże sam fakt zawarcia umowy, a następnie niewywiązania się z niej nie może jeszcze rodzić odpowiedzialności na gruncie przepisów prawa karnego (por. wyrok SA w Katowicach z dnia 24 sierpnia 2017 r., sygn. akt II AKa 294/17, wyrok SA w Warszawie z dnia 27 lipca 2017 r. sygn. akt II AKa 94/17). Oskarżony nigdy nie wypierał się, że jest dłużnikiem A. P. (1), co więcej uznał pisemnie przysługującą pokrzywdzonemu wierzytelność (k.60 akt XIII C 84/13).

Mając powyższe na uwadze Sąd uniewinnił oskarżonego T. Ć. od popełnienia przestępstwa z art. 286§1 kk.

Przepis art. 300§1 kk stanowi, że kto, w razie grożącej mu niewypłacalności lub upadłości, udaremnia lub uszczupla zaspokojenie swojego wierzyciela przez to, że usuwa, ukrywa, zbywa, darowuje, niszczy, rzeczywiście lub pozornie obciąża albo uszkadza składniki swojego majątku, podlega karze pozbawienia wolności do lat 3.

Natomiast zgodnie z przepisem art. 302§1 kk, kto, w razie grożącej mu niewypłacalności lub upadłości, nie mogąc zaspokoić wszystkich wierzycieli, spłaca lub zabezpiecza tylko niektórych, czym działa na szkodę pozostałych, podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2.

Zdaniem Sądu, po analizie całokształtu zgromadzonego materiału dowodowego, koniecznym było dokonanie zmiany opisu i kwalifikacji prawnej czynu zarzucanego oskarżonemu w pkt. II aktu oskarżenia, po uprzednim pouczeniu o tym na mocy art. 399§1 kpk. Zmiana taka była możliwa, albowiem nie doszło do wyjścia poza granice oskarżenia, czyny przypisane oskarżonemu dotyczyły tych samych zdarzeń, a sytuacja procesowa oskarżonego nie ulegała pogorszeniu.

Zmiana kwalifikacji prawnej czynu polegała na przyjęciu przez Sąd, że stanowi on przestępstwo z art. 300§1 kk i art. 302§1 kk w zw. z art. 11§2 kk. W ocenie Sądu taka kwalifikacja prawna najlepiej oddaje zawartość

bezprawia czynu, którego dopuścił się oskarżony. Natomiast zmiana opisu czynu dokonana przez Sąd miała na celu szczegółowe i dokładne opisanie zachowania oskarżonego, którym wypełnił znamiona przypisanego mu przestępstwa. Ponadto w związku z faktem, iż nie doszło do celowego uszkodzenia i niszczenia ruchomości przez oskarżonego, Sąd wyeliminował powyższe z opisu przypisanego czynu.

Po przeprowadzeniu postępowania dowodowego Sąd uznał T. Ć. za winnego tego, że w dniu 12 czerwca 2012 roku w G., woj. (...), w warunkach grożącej mu niewypłacalności, nie mogąc zaspokoić wierzyciela A. I. A. P. (1) (...) pila M., zbył jednemu ze swoich wierzycieli J. P. ciągnik rolniczy marki Z. (...) za kwotę 16.000 zł - przez co jednocześnie spłacił J. P. dług w wysokości 5 000 zł - czym działał na szkodę A. P. (1) - co stanowi przestępstwo z art. 300§1 kk i art. 302§1 kk w zw. z art. 11§2 kk i za to na podstawie art. 300§1 kk w zw. z art. 11§3kk i w zw. z art. 37a kk w zw. z art. 34§1 i §1a pkt 1 kk i art. 35§1 kk skazał go na karę 4 miesięcy ograniczenia wolności w formie nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin w stosunku miesięcznym.

Swoim działaniem oskarżony wypełnił znamiona przestępstwa z art. 300§1 kk i art. 302§1 kk w zw. z art. 11§2 kk. W warunkach grożącej niewypłacalności sprzedał J. P. ciągnik rolniczy. Przez tą transakcję spłacił dług, który niegdyś zaciągnął u w/w. Oskarżony działał na szkodę A. P. (1).

Sąd dokonał także zmiany opisu czynu zarzucanego oskarżonemu w pkt. III aktu oskarżenia, celem właściwego wskazania wierzycieli, których dobrowolnie zaspokajał oskarżony.

Sąd uznał oskarżonego T. Ć., za winnego tego, że w okresie od maja 2012 roku do sierpnia 2012 roku w G., woj. (...) w warunkach grożącej mu niewypłacalności nie mogąc zaspokoić wierzyciela A. I. A. P. (1) (...) pila M., spłacał niektórych wierzycieli tj. P. S., K. P., Urząd Skarbowy w S., Sąd Rejonowy w Rzeszowie, Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R., (...) T. P. Sp. j. w R. oraz (...) s.c. - czym działał na szkodę A. P. (1) - co stanowi przestępstwo z art. 302§1 kk i za to na podstawie art. 302§1 kk w zw. z art. 34§1 i §1a pkt 1 kk i art. 35§1 kk skazał go na karę 4 miesięcy ograniczenia wolności w formie nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin w stosunku miesięcznym.

Swoim działaniem oskarżony wypełnił znamiona przestępstwa z art. 302§1 kk. W warunkach grożącej niewypłacalności spłacał dobrowolnie niektórych swoich wierzycieli, działając na szkodę A. P. (1). Częściowo czyn został popełniony gdy orzeczono już upadłość oskarżonego, jednakże pojęcie zagrożenia należy rozciągnąć na sytuację, gdy grożące niebezpieczeństwo już się ziściło.

W ocenie Sądu orzeczone kary jednostkowe są adekwatne do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynów popełnionych przez oskarżonego. Oskarżony działał umyślnie, z zamiarem ewentualnym. Świadomie spłacał niektórych wierzycieli i zbył ciągnik rolniczy, godził się wobec tego, że działa na niekorzyść jednego ze swoich wierzycieli – A. P. (1). Oskarżony motywowany był chęcią przynajmniej częściowej spłaty każdego wierzyciela, spłacił także część długu wobec A. P. (1), jednakże mimo iż oskarżony nie chciał celowo wyrządzić szkody pokrzywdzonemu, należy podkreślić, że wybiórcze traktowanie wierzycieli w warunkach grożącej niewypłacalności jest nieuprawnione, a spłacenie jednego z nich zawsze wiąże się ze szkodą powstałą u drugiego. Orzeczone kary jednostkowe spełnią również cele zapobiegawcze i wychowawcze, jakie ma osiągnąć kara w stosunku do oskarżonego i spełnią wobec oskarżonego wszelkie dyrektywy wymiaru kary z art. 53 i n. kk. Zdaniem Sądu kary w orzeczonej wysokości będą odpowiednią dolegliwością dla oskarżonego oraz skłonią go do refleksji nad koniecznością przestrzegania porządku prawnego, w tym zapobiegną ponownemu popełnieniu przestępstwa przez oskarżonego. Przy wymiarze kar jednostkowych Sąd wziął pod uwagę także dotychczasową niekaralność oskarżonego. Ponadto, Sąd wymierzając karę jednostkową za przestępstwo, o którym mowa w pkt. II wyroku, skorzystał z możliwości jaką daje przepis art. 37a kk i wymierzył oskarżonemu karę ograniczenia wolności. Orzekanie za w/w przestępstwo kary pozbawienia wolności, nawet z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, w ocenie Sądu przekraczałoby stopień winy oskarżonego i stopień społecznej szkodliwości popełnionego przez niego czynu. Sąd uznał, iż orzeczenie kary grzywny zarówno za przestępstwo z pkt. II jak i z pkt. III wyroku byłoby niecelowe, skoro oskarżony ma

problemy z wypłacalnością, orzeczenie kar jednostkowych tego rodzaju powodowałoby wyłącznie dalsze przedłużanie postępowania wykonawczego.

Na podstawie art. 85§1 kk, 85a kk w zw. z art. 86§1 i §3 kk Sąd wymierzył oskarżonemu w miejsce wyżej orzeczonych kar karę łączną 6 miesięcy ograniczenia wolności w formie nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin w stosunku miesięcznym.

Orzeczona kara łączna spełni swoją rolę w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. W ocenie Sądu taka kara będzie stanowić dla oskarżonego odpowiednią przestrożę przed popełnieniem przestępstwa w przyszłości. Sąd zdecydował o wymiarze kary łącznej biorąc pod uwagę zarówno cele zapobiegawcze, jak i wychowawczego, jakie ma osiągnąć kara a także potrzebę zadośćuczynienia społecznemu poczuciu sprawiedliwości. W ocenie Sądu należało zastosować przy wymiarze kary łącznej zasadę asperacji. Wymiar kary łącznej nie jest instrumentem łagodzenia kar orzeczonych za pozostające w zbiegu przestępstwa. Przy wymierzaniu kary łącznej zastosowanie zasady pełnej absorpcji nie jest więc żadnym obowiązkiem sądu orzekającego czy też punktem wyjścia przy dokonywaniu prawidłowej oceny wymiaru kary łącznej. Jest przy tym oczywiste, że orzeczenie kary łącznej nie musi przynosić skazanemu korzyści, to jest orzeczenia kary łącznej w wymiarze niższym od arytmetycznej sumy poszczególnych kar. Stąd zastosowanie którejkolwiek z zasad: absorpcji, asperacji czy kumulacji przy orzekaniu tak kary łącznej, jak i wydawaniu wyroku łącznego uwarunkowane jest przede wszystkim relacjami zachodzącymi pomiędzy prawomocnie osądzonymi czynami, objętymi tymże skazaniem. Relacje te sprowadzają się do określenia, jak bliski związek przedmiotowo-podmiotowy łączy te czyny oraz w jakich odstępach czasu zostały one popełnione. Im bliższe są te relacje, tym bardziej wyrok łączny powinien być zbliżony do dopuszczalnego minimum, uwarunkowanego wysokością kar orzeczonych za przestępstwa objęte tym wyrokiem (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 marca 2016 r., sygn. akt IV KK 70/16). Orzeczenie wobec oskarżonego kary łącznej na zasadzie absorpcji byłoby w ocenie Sądu zbyt łagodne. Związek podmiotowo – przedmiotowy pomiędzy popełnionymi przestępstwami jest bliski, jednakże nie uzasadnia orzeczenia kary łącznej w minimalnym wymiarze.

Na podstawie art. 46§1 kk Sąd zasądził od oskarżonego T. Ó. na rzecz oskarżyciela posiłkowego A. P. (1) kwotę 54 284,12 zł tytułem obowiązku naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem. W ocenie Sądu żądana przez pokrzywdzonego wysokość obowiązku naprawienia szkody w kwocie 70 879, 24 zł była nieuzasadniona. Od pierwotnej wysokości wymienionej w zawiadomieniu o podejrzeniu popełnienia przestępstwa należało bowiem odliczyć trzy wpłaty dokonane przez oskarżonego. W dniu 31 marca 2011 r. oskarżony zapłacił 10 000 zł (k.54), w dniu 12 września 2011 r. – 900€ (k.135), w dniu 8 lipca 2011 r. - 3 500 zł (zeznania A. K. k.919-920, wyjaśnienia oskarżonego k.421-422v, 1205v-1207v). Bez znaczenia są twierdzenia A. K. (k.920) czy H. P. (k.1298), iż kwota została zaliczona na koszty obsługi A. P. (1). Tym bardziej, iż z oświadczenia z dnia 8.07.2011 r. o uznaniu długu sporządzonego przez oskarżonego w obecności A. K. wynika, iż wpłaty w wysokości 10 000 zł i 3 500 zł zostały zaliczone na faktury będące przedmiotem niniejszego postępowania (k.60 akt XIII C 84/13). Powyższe powinno być przedmiotem rozliczeń pomiędzy A. P. (1) a obsługującą go firmą windykacyjną, natomiast oskarżony nie dostał żadnego potwierdzenia, iż kwota ta miałaby zostać zaliczona na poczet kosztów obsługi prawnej. W związku z rozbieżnościami w zeznaniach A. P. (1) w zakresie zaliczenia w/w wpłat na żadaną zaległość, Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego, przyjmując iż trzy wymienione wpłaty nie zostały ujęte w pierwotnie żdanym roszczeniu, a były to wpłaty na faktury, których dotyczy akt oskarżenia, dlatego też obowiązek naprawienia szkody należało pomniejszyć o w/w wpłaty.

Orzeczenie o kosztach znalazło oparcie w wymienionych przepisach prawa. Należy jedynie zaznaczyć, iż zdaniem Sądu zasadnym było zwolnienie oskarżonego z kosztów sądowych, bowiem utrzymuje się on wyłącznie z rolnictwa, osiągając miesięczny dochód w wysokości 1 000 zł, przy czym na utrzymaniu ma jedną osobę. Dużym obciążeniem finansowym będzie dla oskarżonego wykonanie obowiązku naprawienia szkody, którego orzeczenie, wobec wniosku pokrzywdzonego było obligatoryjne. Natomiast mając na uwadze sytuację majątkową oskarżonego, wyegzekwowanie kosztów sądowych byłoby prawdopodobnie niemożliwe.

Sędzia